

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2351/2562

พนักงานอัยการจังหวัดนครศรีธรรมราชโจทก์ นาย ส.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 218, ป.วิ.อ. มาตรา 185, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 4, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 7, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 8, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 15, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 66, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 100/1, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 102, พ.ร.บ.มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. 2534 มาตรา 3, พ.ร.บ.มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. 2534 มาตรา 7, พ.ร.บ.ราชทัณฑ์ พ.ศ. 2479 มาตรา 4, พ.ร.บ.ราชทัณฑ์ พ.ศ. 2479 มาตรา 38, พ.ร.บ.ราชทัณฑ์ พ.ศ. 2479 มาตรา 39, พ.ร.บ.ราชทัณฑ์ พ.ศ. 2479 มาตรา 45, พ.ร.บ.ราชทัณฑ์ พ.ศ. 2479 มาตรา 58, ป.อ. มาตรา 80, พ.ร.บ.ราชทัณฑ์ พ.ศ. 2475 มาตรา 45, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30, พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดียาเสพติด พ.ศ. 2550 มาตรา 3

ย่อ / หลักกฎหมาย

คดีนี้โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยในความผิดฐานร่วมกันมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย ฐานร่วมกันพยายามจำหน่ายเมทแอมเฟตามีน และฐานร่วมกันนำสิ่งของต้องห้ามเข้ามาในเรือนจำ ศาลชั้นต้นรับฟังว่าจำเลยกระทำความผิดตามฟ้อง ศาลอุทธรณ์แผนกคดียาเสพติดคงรับฟังข้อเท็จจริงว่าจำเลยกระทำความผิดตามฟ้องเช่นกัน แต่กรณีที่มีเหตุบรรเทาโทษลดโทษให้กระหนลงหนึ่งในสาม จำเลยฎีกาโดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา กรณีถือว่าฎีกาของจำเลยได้รับอนุญาตให้ฎีกาเฉพาะความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดเท่านั้น แต่อย่างไรก็ดี เมื่อศาลฎีกาได้รับฟังข้อเท็จจริงใหม่ว่า จำเลยมิได้กระทำความผิดฐานร่วมกันมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย และฐานร่วมกันพยายามจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนแล้ว สำหรับความผิดฐานร่วมกันนำสิ่งของต้องห้ามเข้ามาในเรือนจำซึ่งมิใช่เป็นความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ซึ่งศาลชั้นต้นพิพากษาจำคุก 1 ปี และศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้ไขจำคุก 8 เดือน อันเป็นการแก้ไขเล็กน้อย และความผิดฐานนี้ต้องห้ามมิให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตาม ป.วิ.อ. มาตรา 218 ก็ตาม แต่เนื่องจากเป็นข้อเท็จจริงอันเดียวกันเกี่ยวพันกัน เมื่อศาลฎีกาเห็นว่าจำเลยมิได้กระทำความผิดจึงให้ยกฟ้องปล่อยจำเลยไปตาม ป.วิ.อ. มาตรา 185 วรรคหนึ่ง ประกอบมาตรา 215, 225

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 4, 7, 8, 15, 66, 100/1, 102 พระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ.2534 มาตรา 3, 7 พระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ.2479 มาตรา 4, 38, 39, 45, 58 ริมเมทแอมเฟตามีน หลอดแก้วใช้เป็นอุปกรณ์เสพยาเสพติด แบตเตอรี่โทรศัพท์เคลื่อนที่ ชิม โทรศัพท์เคลื่อนที่ ชุดหูฟังโทรศัพท์เคลื่อนที่ และสายชาร์จโทรศัพท์เคลื่อนที่ของกลาง จำเลยให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 15 วรรคหนึ่งและวรรคสาม (2), 66 วรรคสาม ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 80 พระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ.2534 มาตรา 7 พระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ.2475 มาตรา 45 วรรคหนึ่ง (เดิม) ประกอบ

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกันให้ลงโทษ
ทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานร่วมกันมีเมท
แอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย และฐานร่วมกันพยายามจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนซึ่ง
ต้องระวางโทษเช่นเดียวกับผู้กระทำความผิดสำเร็จ เป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลาย
บท แต่ละบทมีโทษเท่ากันให้ลงโทษฐานร่วมกันมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย
ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุกตลอดชีวิต และปรับ 3,000,000 บาท ฐานร่วมกันนำ
สิ่งของต้องห้ามเข้ามาในเรือนจำ จำคุก 1 ปี เมื่อรวมโทษทุกกระทงแล้ว ให้จำคุกจำเลยตลอดชีวิต
เพียงสถานเดียว ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 (3) รับเมทแอมเฟตามีน หลอดแก้วใช้เป็น
อุปกรณ์เสพยาเสพติด แบตเตอรี่โทรศัพท์เคลื่อนที่ ซิมโทรศัพท์เคลื่อนที่ ชุดหูฟังโทรศัพท์เคลื่อนที่
และสายชาร์จโทรศัพท์เคลื่อนที่ของกลาง จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์แผนกคดียาเสพติดพิพากษา
แก้เป็นว่า คำให้การในชั้นสอบสวนของจำเลยเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ
ลดโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ประกอบมาตรา 53 ให้กระทงหนึ่งในสาม ฐาน
ร่วมกันมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย จำคุก 33 ปี 4 เดือน และปรับ 2,000,000
บาท ฐานร่วมกันนำสิ่งของต้องห้ามเข้ามาในเรือนจำ จำคุก 8 เดือน รวมจำคุก 33 ปี 12 เดือน
และปรับ 2,000,000 บาท ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 (ที่
แก้ไขใหม่) หากต้องกักขังแทนค่าปรับให้กักขังไม่เกิน 1 ปี นอกจากนี้แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษา
ศาลชั้นต้น จำเลยฎีกา โดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงฟังยุติเบื้องต้น
ว่า ขณะเกิดเหตุจำเลยเป็นหัวหน้าคลังสินค้าของบริษัทแลคตาซอย จำกัด สาขานครศรีธรรมราช
และพักอาศัยอยู่กับครอบครัวที่อาคารคลังสินค้าเพียงครอบครัวเดียว โดยพนักงานคนอื่นพักอาศัย
ข้างนอก ตามวันเวลาและสถานที่เกิดเหตุตามฟ้อง มีพนักงานคลังสินค้าสี่คน คือ นายอภิชาติ
พนักงานขับรถ นายวารินทร์ พนักงานขาย นายจักรพงษ์ ผู้ช่วยพนักงานขาย และนายณรงค์ชัย
ผู้ช่วยพนักงานขายอีกคน ร่วมกันนำนมถั่วเหลืองยี่ห้อแลคตาซอยชนิดกล่อง ขนาด 300 ซีซี
จำนวน 200 ลัง ลังละ 6 แพ็ค แพ็คละ 6 กล่อง บรรทุกรถบรรทุกสำหรับส่งสินค้าของบริษัท
ดังกล่าว หมายเลขทะเบียน 97 - 9024 กรุงเทพมหานคร ซึ่งดัดแปลงบริเวณกระบะด้านหลังเป็นตู้
สำหรับบรรทุกสินค้า ไปส่งที่เรือนจำกลางนครศรีธรรมราชตามคำสั่งซื้อของร้านสงเคราะห์
ผู้ต้องขังภายในเรือนจำ โดยมีนายธวัฒน์ เจ้าหน้าที่ประจำร้านสงเคราะห์ผู้ต้องขังซึ่งมีหน้าที่สั่งซื้อ
สินค้าและขับรถบรรทุกสินค้าออกไปรับรถและขับรถบรรทุกสินค้าจากบริเวณหน้าเรือนจำเข้าไป
ในเรือนจำเพื่อให้เจ้าหน้าที่ตรวจสอบสิ่งของต้องห้ามก่อนรับสินค้า จากการตรวจสอบของ
เจ้าหน้าที่พบเมทแอมเฟตามีนและสิ่งของต้องห้ามของกลางตามฟ้องรวม 10 รายการ ซุกซ่อนอยู่
ในกล่องนม 10 กล่อง เบื้องต้นได้จับกุมนายอภิชาติ นายวารินทร์ นายจักรพงษ์ และนายณรงค์ชัย
ดำเนินคดี ภายหลังมีการส่งไม่ฟ้องบุคคลทั้งสี่ และมีการดำเนินคดีแก่จำเลยในเวลาต่อมา จำเลย
เข้ามาขอตัวให้การต่อสู้คดี มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลย ว่า จำเลยกระทำความผิดตาม
คำพิพากษาของศาลอุทธรณ์หรือไม่ ได้ความจากทางน้าสืบของโจทก์ โดยเฉพาะจากนางสายไหม
พนักงานบัญชีคลังสินค้าคนหนึ่งของบริษัทแลคตาซอย จำกัด ว่าปกติหน้าที่การส่งสินค้า
นมถั่วเหลืองแลคตาซอยให้แก่เรือนจำเป็นหน้าที่ของนายวุฒิสักดิ์ พนักงานขายคนหนึ่ง และเป็น
คนรับคำสั่งซื้อจากเรือนจำให้ไปส่งในวันเกิดเหตุ แล้วมาแจ้งให้แก่พยานดำเนินการ พยานก็แจ้งแก่
จำเลย แต่ในวันเกิดเหตุนายวุฒิสักดิ์ซึ่งเป็นมุสลิมลังานอ้างว่าไปปฏิบัติศาสนกิจเนื่องในวันฮารีราย
อ ซึ่งสินค้านมถั่วเหลืองที่ส่งให้แก่เรือนจำในวันเกิดเหตุ เป็นสินค้านมถั่วเหลืองที่ส่งมาจากโรงงาน

ผลิตจากจังหวัดปราจีนบุรีมาเก็บไว้ที่คลังสินค้าก่อนเกิดเหตุเมื่อวันที่ 18 สิงหาคม 2555 รุ่งขึ้นเป็นวันอาทิตย์ บริษัทหยุดทำการ ต่อมาวันจันทร์วันเกิดเหตุ ก่อนให้พนักงานขนสินค้านมถั่วเหลืองขึ้นรถไปส่งให้แก่เรือนจำ ได้มีการตรวจสอบสับเปลี่ยนสินค้าบางส่วน 2 ลัง ที่เสียหายแล้วอยู่ในสภาพเรียบร้อย ไม่มีการแพ็คกิ้งหรือบรรจุหีบห่อใหม่ หลังเกิดเหตุก็ได้ความจากร้อยตำรวจตรีธนกฤต เจ้าพนักงานตำรวจผู้ตรวจค้นคลังสินค้าหลังเกิดเหตุว่า ผลการตรวจค้นยึดได้ถุงยางอนามัยจำนวนหนึ่งลักษณะเดียวกับที่พบในกล่องนมถั่วเหลืองที่พบของกลาง พร้อมกระป๋อง 1 เล่ม อยู่ในกระเป๋าสะพายใบหนึ่งที่มีนามบัตรของนายวุฒิสักดิ์บรรจุอยู่ และกล่องนมถั่วเหลืองแกะออกมาจากแพ็คอีกจำนวนหนึ่งที่ระบุวันผลิตวันเดียวกับกล่องนมถั่วเหลืองที่พบของกลางวางอยู่ใกล้ ๆ กันภายในคลังสินค้า ประกอบกับได้ความจากทางนำสืบของโจทก์และจำเลยเจือสมกันว่า ผู้ถือกุญแจเปิดเปิดคลังสินค้าไม่ใช่มีจำเลยคนเดียว แต่มีพนักงานบัญชีคลังสินค้าที่ชื่อนางสาววิระญาอีกคนด้วย ทั้งการดำเนินคดีแก่จำเลยหลังเกิดเหตุก็ไม่แน่นอน เบื้องต้นได้รับการสอบสวนถ้อยคำจำเลยในฐานะพยาน เพิ่งมาแจ้งข้อหาดำเนินคดีจำเลยเป็นผู้ต้องหาภายหลังนานร่วมเดือน จำเลยเข้ามาขอตัวต่อสู้คดีตั้งแต่ต้น พยานโจทก์แต่ละปากก็ไม่ได้เบิกความให้ถ้อยคำว่าจำเลยหรือผู้ใดกระทำความผิดหรือร่วมกระทำความผิดกับจำเลย แต่กลับได้ความจากคำเบิกความและคำให้การชั้นสอบสวนของนายสุจิต พยานโจทก์เองว่า เกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เชื่อว่าไม่ได้เกิดจากผู้ใดกระทำจากภายในคลังสินค้า แต่หากจะมีการจัดทำก่อนหน้าที่จะมาถึงคลังสินค้า เห็นได้ชัดว่าตามเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ไม่สามารถบ่งชี้ได้แน่ชัด เป็นไปได้หลายทาง ลำพังแต่จำเลยและครอบครัวจำเลยพักอาศัยอยู่ในคลังสินค้าครอบครัวเดียว และมีสินค้านมถั่วเหลืองตั้งวางเตรียมที่จะนำขึ้นรถไปส่งให้แก่เรือนจำเรียบร้อยแล้วก่อนนำขึ้นรถในวันเกิดเหตุ แล้วจะสรุปฟังว่าจำเลยกระทำความผิด ยังไม่ถนัดนัก นับว่าพยานหลักฐานโจทก์ยังมีข้อสงสัย ต้องยกประโยชน์แห่งความสงสัยให้แก่จำเลย รับฟังได้ว่า จำเลยมิได้กระทำความผิดฐานร่วมกันมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย และฐานร่วมกันพยายามจำหน่ายเมทแอมเฟตามีน ส่วนความผิดฐานร่วมกันนำสิ่งของต้องห้ามเข้ามาในเรือนจำซึ่งมิใช่เป็นความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ศาลชั้นต้นพิพากษาจำคุก 1 ปี และศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้ให้จำคุก 8 เดือน ซึ่งเป็นการแก้ไขเล็กน้อย แม้ความผิดฐานนี้ต้องห้ามมิให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 218 วรรคหนึ่ง ก็ตาม แต่เนื่องจากเป็นข้อเท็จจริงอันเดียวกันเกี่ยวพันกัน และเมื่อศาลฎีกาเห็นว่าจำเลยมิได้กระทำความผิด จึงให้ยกฟ้องโจทก์ปล่อยจำเลยไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 185 วรรคหนึ่ง ประกอบมาตรา 215, 225 และพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดียาเสพติด พ.ศ.2550 มาตรา 3 ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษามานั้น ไม่ต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกาฎีกาของจำเลยฟังขึ้น พิพากษากลับ ให้ยกฟ้องโจทก์ แต่ให้รับของกลาง

องค์คณะ

ปานนท์ กัจฉปานันท์ · พันธุ์เลิศ บุญเลี้ยง · ฉกาจกิต พัฒนานุพงษ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/2351/2562>